

S5 OBALNI

Številka 5, Letnik X
Maj, 2006

GLASILO RK JADRAN S59CST in

RK PIRAN S59HIJ

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:
Anka, S57ONE

Ta mesec naj bo uvodnik nekoliko krajši. Po poročanju je namreč na Obali „vse po starem“. Z moje strani bi tudi lahko zapisal „Na zapadu ništa novo“, hi.

Članek o konferenci ZRS je tokrat prispeval Matjaž, S53AU. Zveza je bila letos uradno prisotna tudi na sejmu v Pordenonu. Tam sta bila predstavnika Boris, S57LO in Vili, S51XO. Tudi o tem si lahko preberete v tokratni številki. Sicer lahko iz leta v leto vsakič znova poslušamo, kako je ponudba radioamaterske opreme na sejmu vsako leto slabša in je radioamaterskih stvari vedno manj. Po tej strani je verjetno pravilna usmeritev organizatorjev, ki so se osredotočili v razširitev strokovnega in družabnega dela sejma (predstavitve, srečanja, predavanja, itd.). Na ta način obstaja dejanska verjetnost, da bo sejem Pordenone znova zaživel in postal iz leta v leto zanimivejša prireditev, ki bo spet večinoma radioamaterska ne pa samo priložnost za nakup poceni rabljene računalniške opreme.

73 de Gregor, M/S53RA

34. KONFERENCA ZRS

Lep sobotni dan se je naredil 22. aprila, idealen za druženje s prijatelji, ki jih ne srečaš vsak dan, pač pa le tu in tam preko radijskih valov. S kozarčkom ali dvema žganega, koščkom domačega kruha in ščepcem soli je domačin RK Slovenj Gradec, S59DCD,

namenil prijazno dobrodošlico vsakemu obiskovalcu ob prihodu na kraj letošnje konference ZRS, v Podgorsko gostilno Kovač pri Slovenj Gradcu. Stisk rok, prijava udeležencev, zdravice, izmenjava izkušenj med ljudmi, ki nas družijo isti hobi in že se je začel uradni del 34. konference ZRS.

Uvodni govor je imel Tomaž Kašnik, S57PKT, predsednik RK Slovenj Gradec, sledil je kulturni program, v katerem sta aplavze obiskovalcev poželi folklorna skupina Pastirji iz Podgorja in trio S59DCD z zahtevnim vokalnim nastopom dveh YLk. Nato je veliko naklonjenost Mestne občine Slovenj Gradec do radioamaterske dejavnosti v svojem govoru predstavil slovenjgraški župan, g. Matjaž Zanoškar, ki je ob tej priložnosti Zvezi radioamaterjev Slovenije izročil plaketo Mestne občine Slovenj Gradec. Pozornost do te lepe poteze je s priložnostnim darilom - Piročnikom za radioamaterje županu vrnil tudi predsednik ZRS, Ivan Batagelj, S54A.

Ko je bilo uvodnih prijetnih obveznosti konec, je konferenca zavihala rokave. Sprejeto je bilo delovno predsedstvo, ki je obenem predstavljalo komisijo za sklepe - predsedoval jima je Miran Vončina, S50O (RK Cerklje), preostali člani pa so bili izbrani tako, da je bila zagotovljena geografska razpršenost. Predsednik verifikacijske komisije, ki je ugotovila, da je bilo na 34. konferenci ZRS od 107 možnih prisotnih 39 delegatov radioklubov, pa je bil Rado Jurač, S52OT (RK Snežnik).

Konferenca je potekala izredno hitro, saj je razen poročil, ki so obvezna vsebina konference, edino konstruktivno razpravo sprožil Boštjan Vončina, S55O (RK Soča), preostalih razpravljavcev v tem delu

konference ni bilo. Tudi gostov, razen nastopa slovenjgraškega župana v uvodnem delu, ni bilo oziroma niso namenili nobenih svojih besed konferenci ZRS.

Prisotni smo bili seznanjeni, da je v obdobju april - maj 2005 inšpekcija DURS-a izvršila pregled poslovanja ZRS, v katerem ni ugotovila nepravilnosti, ki so bile očitane strokovni službi ZRS s strani prejšnjega predsednika ZRS, Rudija Bregarja, S51BR, zaradi česar je tudi prišlo do te prijave DURS-u.

Veliko bolj zanimiva informacija za vse izmed nas, ki želimo svoje antene postaviti čim višje, pa je ta, da je predsednik ZRS, Ivan, S54A, v okviru poročila o aktivnostih upravnega odbora ZRS, poročal o dogovarjanju z Ministrstvom za okolje in prostor RS, ki naj bi le prislughnilo našim potrebam in spremenilo zakonodajo, ki sicer precej omejuje postavitev samostojenih antenskih stolpov, to je stolpov, ki niso postavljeni na strehah hiš.

Ker poročilo KV managerja za leto 2005 ni bilo dostavljeno v okviru gradiva za konferenco, je bilo le to prebrano na konferenci. V njem je KV manager, Goran Krajcar, S52P, izpostavil svoje prizadevanje pri povečanju aktivnosti v KV field day tekmovanjih, kjer je po pogodbi med ZRS in Ministrstvom za obrambo RS omogočena pomoč slovenske vojske radioamaterjem, vendar interesa po tej pomoči med slovenskimi radioamaterji, z izjemo radioamaterjev s celjskega področja, v letu 2005 ni bilo. Precej besed je namenil problematiki obdelave rezultatov KV prvenstva ZRS 2005 in načel, ki jih je pri obdelavi upoštevala nova komisija (po odstopu prejšnje). O teh zapletih smo v našem glasilu že poročali, zato o tem ne

nameravam izgubljati besed - le čevlje sodi naj kopitar. Goran nadalje ugotavlja, da so potrebne korenite spremembe pravil KV prvenstva ZRS, zato je oblikoval predlog, po katerem bi se o spremembah dogovorilo npr. 10 predstavnikov najbolj uvrščenih klubov v KV prvenstvu ZRS 2005, ki bi preko koordinatorja pripravili skupni predlog sprememb, o katerem naj odloča UO ZRS.

Tudi Bojan Miran Debelak, S56UTM, ki je podal poročilo nadzornega odbora ZRS, ni mogel mimo problematike KV prvenstva ZRS 2005: nadzorni odbor ZRS predlaga upravnemu odboru ZRS, da sprejme ukrepe glede opravljenega dela komisije v KV prvenstvu ZRS 2005.

Kot že omenjeno, je bil edini konstruktivni razpravljaec delegat RK Soča, Boštjan Vončina, S55O. V svoji razpravi je izpostavil naslednje:

1. ZRS je v javnosti predstavljena kot ena izmed sil civilne zaščite, zato predlaga, naj se ZRS uspešneje pogaja do države in iz tega naslova poskuša postati proračunski porabnik, kar bi prineslo dodatne ugodnosti in večje finančne prejeme ZRS - možnost znižanja članarine ZRS;

2. ZRS naj si pri pristojnih slovenskih organih prizadeva doseči, da bi bila CEPT radioamaterska licenca veljavna za uporabo pomorskih VHF postaj za voditelje čolnov, kot to velja v sosednji Hrvaški;

3. Pogreša komuniciranje upravnega odbora ZRS s članstvom ZRS, z izjemo Borisa Pluta, S54O, in predlaga, da se objavi seznam članov ZRS - radioklubov;

4. V zvezi s problematiko zakonodaje pri postavljanju samostojenih stolpov predlaga več aktivnosti vodstva ZRS do zakonodajalca.

V odgovoru je predsednik delovnega predsedstva, Miran, S50O, pojasnil:

ad 1. Proračunski porabniki prejema finančna sredstva po indeksaciji - če je ta nizka, kar velja tudi za ZRS, je tudi finančnih sredstev iz državne blagajne malo. Se pa bo ZRS v letu 2006 prijavila na enega izmed razpisov, kjer je možnost odobritve določene državne finančne pomoči;

ad 2. UO ZRS je o tem razpravljal in sprejel sklep, da je potrebno uskladiti pravilnik o voditeljih čolnov. Možnost veljavnosti CEPT radioamaterske licence za uporabo pomorskih VHF postaj zaenkrat še ni uveljavljena;

ad 3. Področje komuniciranja UO ZRS s članstvom je še odprto, v tem področju vidi Miran izziv, Ivan, S54A, pa je dodal, da komuniciranja upravnega odbora ZRS s članstvom ne smatra za sodelovanje na spletnih forumih, kjer so mnoga podtikanja in provokacije;

ad 4. Kot je že v okviru poročila o aktivnostih UO ZRS poročal predsednik ZRS, je bilo v zadnjem času nekaj komuniciranja na relaciji med ZRS in Ministrstvom za okolje in prostor RS. Miran pa je predstavil še nekoliko boljše informacije, in sicer naj bi se v tem letu sprejemale spremembe Zakona o gradnji objektov (ZGO-1), pri čemer bo s svojimi predlogi in prizadevanji za zmanjšanje omejitev pri postavljanju radioamaterskih stolpov sodelovala tudi ZRS. Problem sedaj veljavne zakonodaje je namreč ta, da zakonodajalec kar se tiče samostojenih stolpov, enači radioamaterje s telekomunikacijskimi podjetji, kot so npr. operaterji mobilne telefonije, RTV, ipd. Ker gre pri telekomunikacijskih profesionalcih za velike poslovne interese oziroma

dobičkonosno dejavnost, je zakonodaja na področju postavljanja raznih stolpov, namenjenih antenskim sistemom, opredeljena zelo kompleksno. Ta se v našem hobiju posledično izkazuje kot zelo omejevalna, še posebej ko gre za samostojne stolpe, višje od 10 metrov. Vsak izmed nas pa dobro ve, da je za količnejše resno delo na KV potrebno imeti antene kaj višje kot le 10 m od tal. Za antenske stolpe, ki so postavljeni na strehah objektov, je zakonodaja glede višine nekoliko manj omejevalna in poraja se vprašanje, zakaj razlika v tolmačenju, ko pa gre za isti namen. Vsekakor se moramo zavedati, da so evropske direktive na tem področju zelo omejevalne.

V zvezi s pripravljajočimi zakonodajnimi spremembami na področju postavljanja (radioamaterskih) stolpov lahko torej povzamem, da bo predvsem od sposobnosti in prizadevanj (tudi lobiranja) pogajalcev s strani ZRS odvisno, kaj bomo radioamaterji uspeli iztržiti na tem področju v Sloveniji. Prejšnje vodstvo ZRS pri zakonodajalcu na tem področju ni doseglo za nas pričakovanih določil; upajmo da bo sedanje uspelo ujeti vsaj zadnji vagon, da nam vlak ne bo zbežal.

Po tej krajši bilateralni razpravi so bila soglasno sprejeta vsa poročila.

Sledile so nadomestne volitve članov organov ZRS:

- predlog, da se na mesto UKV managerja po odstopu Evgena Kranjca, S52EZ, imenuje Simona Mermala, S53RM, je bil soglasno sprejet;

- prav tako soglasno je bil sprejet predlog, da se za člana nadzornega odbora po smrti Jožeta Breznikarja, S52PL, imenuje Igorja Kafola, S51IK.

V nadaljevanju konference je predsednik ZRS predlagal, da bi prišlo do sodelovanja med Zvezo radioamaterjev Slovenije in Slovenia contest clubom (SCC). Konkretnije je predlagal, da bi ZRS v glasilu CQ ZRS namenila določen prostor objavi člankov tekmovalne dejavnosti SCC-ja z doseženimi rezultati, SCC pa naj bi prevzel obdelavo dnevnikov KV prvenstva ZRS. Hm, če odmislim, da doslej ZRS in SCC nista uradno sodelovala na področju KV prvenstva ZRS, je pomenljivo dejstvo, da so vsi člani prejšnje komisije KV prvenstva ZRS (Mirko - S57AD, Arpi - S51AY, Kristjan - S50XX in spodaj podpisani avtor) člani SCC-ja, iz komisije pa so odstopili decembra 2005 zaradi večjih nesporazumov s KV managerjem ZRS...

Na sploh je bila tematika KV prvenstva ZRS ena izmed opaznejših postranskih tem letošnje konference: v razmislek je bila dana ideja, da bi KV prvenstvo ZRS potekalo v dveh terminih, pomladanskem in jesenskem - pomladanski termin bi lahko potekal tudi v stilu field daya; množilci bi lahko bile občine (v Sloveniji imamo preko 200 občin), ipd.

Točka o delovnem in finančnem načrtu za leto 2006 je bila brez razprave tako hitro izčrpana, da bi jo skoraj pozabil omeniti. No, nekaj besed ji bom le namenil - za razliko od vseh ostalih glasovanj na 34. konferenci ZRS je bilo sprejemanje delovnega in finančnega načrta za leto 2006 edino, ki ni bilo sprejeto soglasno - Jure, S57XX, je kot delegat RK Škofja Loka v znak vzdržanosti dvignil bel kartonček.

Kot že nekaj let zapored, je bil tudi na letošnji konferenci izpostavljen problem zmanjševanja števila radioamaterjev, ki plačujejo kotizacijo ZRS oziroma retorično iskanje prave poti, kako ta trend ustaviti in ga obrniti navzgor.

Vodstvo ZRS vidi način za reševanje te moreče resnice v večji aktivnosti radioklubov pri pridobivanju novih, mladih zanesenjakov za ta naš plemenit hobi. Radioklubi kot osnovne celice ZRS namreč najboljše poznajo posebnosti lokalnega okolja, v katerem delujejo...

Ko je bilo glede na dotedanji potek konference pričakovati, da bosta točki »Pobude in predlogi« ter »Sklepi in priporočila« minili v smislu »599 TU« in bo v kratkem sledil hamfest, sta konferenco popestrila Vilko Oblak, S51XO (RK Ajdovščina) in Boško Karabaš, S51BK (RK Krško), ki sta se nekajkrat zaporedoma izmenično pojavila na govorniškem mestu in dopolnjevala svoje ideje oziroma predloge. Poleg pohvalnih besed o promoviranju radioamaterske dejavnosti preko teleteksta TV Slovenija je Boško svoje izvajanje tradicionalno posvetil predstavitvi dejavnosti amaterskega radiogoniometričnega in kot običajno okrcal vodstvo ZRS, da tej dejavnosti ne posveča dovolj pozornosti in promocije. Ivan, S54A, je na kratko repliciral in Boškovo stališče o tem omajal z dejstvom, da so sredstva ZRS, ki so namenjena dejavnosti ARG po »glavi« bistveno višja od sredstev, ki so po »glavi« namenjena tistim, ki se ukvarjajo npr. z UKV-jem. Ko smo že pri ARG-ju, je Vilko, S51XO, vse zainteresirane vljudno povabil na ARG prvenstvo RK Ajdovščina, ki bo 20. maja letos na Čavnu. Obenem je opozoril na nadebudni mladi rod ARG-jevcev, ki se kalijo v RK Ajdovščina, in ki bodo v bodoče postali resni tekmeči posavskim vrstnikom. Kot izkušen specialist za vodenje radioamaterskih tečajev je izrazil svojo pripravljenost pri organiziranju le teh v dobrobit povečanja članstva ZRS. V

nadaljevanju je še napovedal, da bo RK Ajdovščina leta 2009 praznoval 50. obletnico delovanja in ponudil ZRS-u, da bi tistega leta konferenco ZRS organiziral RK Ajdovščina. Kmalu zatem je z govorniškega mesta organizacijo konference ZRS leta 2009 ponudil tudi Boško oziroma RK Krško, saj bo v tistem letu svojo 50. letnico praznoval tudi ta radioklub.

Glede na to, da je organizacijo letošnje konference ZRS prevzel RK Slovenj Gradec potem, ko drugi večji klubi za to niso bili zainteresirani, se za leto 2009 očitno ni treba bati tovrstnih organizacijskih težav.

Pod sklepno točko je Miran, S50O, povzel dogovorjeno na letošnji konferenci in napovedal prisotnost ZRS na radioamaterskem sejmu v Pordenonu od 29.04. do 01.05.2006 v sodelovanju z obalnimi radioklubi ter tudi obvezno prisotnost ZRS na radioamaterskem sejmu v Friedrichshafnu ob koncu letošnjega junija, saj kogar na sejmu v Friedrichshafnu ni, tega tudi v Evropi ni. Dana je bila pobuda, da bi na tem sejmu v Nemčiji na skupnem razstavnem prostoru sodelovali ZRS, SCC in S5 Obalni.

Ob koncu je nastopil še domačin, Silvo Obrul, S50X, ki je opozoril na idejo, da bi se tekmovanje »S53Z memorial«, ki bo v spomin na velikega obalnega radioamaterja Žarka Cinka, prvič na sporedu oktobra letos, organiziralo v okviru ZRS. Poleg odobravanja ideje o sodelovanju med ZRS in SCC je predstavil še težave, ki jih je imel zaradi zakonodaje pri postavljanju svojega 3 m visokega stolpa z anteno - parabolo Ø 6 m. Bojda je imel za pridobitev vseh ustreznih dovoljenj kar za 1,2 mio SIT stroškov!

Po teh prispevkih so bili sklepi in priporočila soglasno sprejeti in 34. konferenca ZRS, ki se je odvijala v letu, ko ZRS praznuje svojo 60. obletnico, je bila zaključena.

Sledilo je radioamatersko srečanje, na katerem so lahko o tem in onem v miru pokramljali tudi tisti, ki si v času trajanja konference zaradi delegatskih obveznosti tega niso mogli privoščiti. Hamfestovsko dogajanje se je nadaljevalo s podelitvijo nagrad za KV prvenstvo ZRS 2005, ZRS UKV pokal 2005 in UKV maraton ZRS 2005, nato pa še z večerjo ter plesom z živo glasbo »one man band«. Kdor je pred začetkom konference zamudil z nakupom bona za večerjo po ceni 3.000 SIT, jo je z direktnim naročilom pri natakarkju dobil za 1.600 SIT in torej prihranil kar 1.400 SIT! Trditev »kdor prej pride, prej melje« torej v tem primeru ni bila ekonomsko upravičena, vsaj z vidika obiskovalca ne...

Po precej »globokih« debatah je napočil tudi čas odhoda, za nas z obale kar na dolgo nočno pot proti domu.

Ponovno se srečamo na 35. konferenci ZRS, ki bo tudi volilna. Do takrat pa želim vsem skupaj veliko radioamaterskih užitkov v upanju na sprejem za nas pozitivnih sprememb Zakona o graditvi objektov.

73 de Matjaž, S53AU

S5Obalni

ZRS NA RADIOAMATERSKEM SEJMU »41A FIERA NAZIONALE DEL RADIOamatore, HI-FI CAR, ELETTRONICA, INFORMATICA«

V začetku marca me je poklical Drago, S59AR, sekretar ZRS in me vprašal, če bi predstavljal ZRS na 41. radioamaterskem sejmu v Pordenonu v Italiji. Na ZRS je namreč prišlo vabilo ARI, zveze italijanskih radioamaterjev. ARI je bila pripravljena plačati stroške hotela in prehrane za 3 dni za dve predstavnika ZRS. Načeloma sem bil takoj za. Bolj kot se je sejem bližal, manj je bilo tistih, ki os bili pripravljeni iti za 4 dni tja. Na koncu sva ostala Vili, S51XO in jaž. V petek, 28.04., sem skočil po stvari za pripravo stojnice v Ljubljano, potem pa v Pordenone. Vili me je že čakal tam, saj je iz Irske preko Italije vrnil z obiska pri sinu. Spravila sva se urejati stojnico, pa sva hitro ugotovila, da prav dosti stvari ne bova mogla polepiti in razstaviti, saj je imel stojnica stene do enega metra višine. Večina stojnic je bila opremljena tako. Poklical sem Pietra, IV3EHH, predsednika ARI Pordenone, ki je vse vodil. Razložil mi je, da je prijav na sejem več, kot so predvidevali in jim je zato zmanjkalo sten. Sicer pa je rekel, da bo čez nekaj minut pri naju. Ko je prišel in videl projektor in prt, ki sva ga obesila čez prečko stojnice za platno, je vzel telefonin in čez približno deset minut sva imela na stojnici platno, Pietro pa je povedal, da so celo halo 5 v kateri so imeli stojnice zveze in klubi in nekaj prodajalcev, pripravili sami. Sejem jim jo je dal na razpolago pod pogojem, da sami opravijo vse delo. Kot je videti iz fotografije, je bilo tega dela kar

veliko. Obesila sva še slovensko zastavo, zastavo ZRS in nekaj plakatov.

Stojnica ZRS, Vili - S51XO (levo) in Boris - S57LO

Hkrati sva se spoznala z najinima sosedoma, Robertom, SP5XVY in Tomom, SP5UAF. Robert je sodeloval v ekspedicijah na Kergeulen (FT5XO) in Peter I. (3Y0X). Najinega soseda z leve, Petra, 9A6A, predsednika HRS, sva že poznala. Za njim je v isti vrsti stojnico urejal Laci, HA3NU z ženo Ildi. Potem je prišla na vrsto stojnica ARI Bologna, kjer je uradoval Anton, IK4UPU, ki skrbi za postajo IY4FGM, v spomin na Guglielma Marconija. Na drugi strani je bilo se nekaj stojnic, med njim C.O.T.A (Carabinieri on the air), Mediteranean DX club, CB club Pordenone, italijanska policija, ARI Bagnocavallo, Ravenna in drugi. Škoda je, da je ostala prazna stojnica za Makedonce iz Štipa, Z30M, nažalost niso dobili vize. Prav lepo bi bilo videti Venca in ostale! Popoldne se je že nagnil proti večeru, z Vilijem pa sva

imela ravno še toliko časa, da sva si lahko ogledala sejem v miru, pred sobotnim navalom. Potem sva šla v hotel, od tam pa smo šli vsi predstavniki zvez, klubov in gostje na večerjo v bližnjo restavracijo. K pisani družini Poljakov, Madžarov, Hrvata in dveh Slovencev je prisedel še Bill Moore, NC1L, vodja DXCC programa, ki se je odzval povabilu organizatorja in prišel v Pordenone. Večerja je minila v prijetnem vzdušju, kramljali pa smo seveda predvsem o radiu. Drugo jutro sva se odpravila na sejem, spila kavico pri stojnici ARI Pordenone, kjer so stregli zastonj pijačo za goste, potem pa doživela naval obiskov. Prvi je prišel Ivo, S54A, naš predsednik, ki se nama je za nekaj uric pridruži na stojnici.

Pirančani na sejmu, delno, HI

Presenečenje je bilo veliko, saj se o prisotnosti ZRS na sejmu ni vedelo veliko. Sobota je tako hitro minevala, gneča pa ni pojenjala, čeprav na samem sejmu ni bilo kaj dosti za videti in kupiti, vsaj kar se

radioamaterstva tiče. Ob 1830 se je prvi dan zaključil, večer pa smo spet preživeli v isti restavraciji. Nedelja je bila podobna soboti, obisk je bil velik, prenekateri obiskovalec pa si je vzel čas, da si je ogledal predstavitev ZRS in njenega dela, ki sva jih z Vilijem skozi prikazovala. Vzela sva si tudi nekaj časa za ogled sejma, čeprav je, vsaj mene, hitro minila volja, ker je bila gneča prevelika in sem se vrnil na najino stojnico. Vseeno pa sem staknil en taster za mojo zbirko. Popoldne sem si pred vhomom na sejmu ogledal še komunikacijsko opremo italijanske vojske; zagotavljam, da bi tako opremljena kontejnerja hotel imeti vsak radioamater, čeprav bi potreboval kamion pa še malo večji agregat zadaj! Sejmski dan se je bližal koncu, ko naju je Pietro, IV3EHH, obvestil, da se moramo za večerjo pripraviti malo prej, ker bo večerja v cca 15 km oddaljeni restavraciji. Tam se nas je zbralo okoli 100 predstavnikov zvez, klubov, gostov, sponzorjev in vodstva sejma. Po večerji nas je pozdravil predsednik ARI, Luigi, I4AWX, ki je tudi predstavil enega izmed najpomembnejših dosežkov novega vodstva. Vsak davčni zavezanec v Italiji lahko od letos nameni 0,5 % davka od dohodka zvezi radioamaterjev! Davčnemu zavezancu ni potrebno plačati ni nič več, ker se država odpove temu znesku v korist ARI. Potem je sledila še podelitev plaket v zahvalo za prisotnost na sejmu, ki smo jih bili deležni predstavniki tujih zvez, žrebanje nagrad (nekaj ukv postaj, ki jih je podaril Marcucci), pa je bilo samo za italijanske klube in predstavnike. Večerja se je zaključila s torto v oblik logotipa ARI. Ko smo se vrnili v hotel, je bil hotelski bar zaprt, zato smo v centru mesta poiskali miren bar in še nekaj časa

kramljali, največ seveda o tem čudovitem hobiju.

Po nedeljski večerji, iz desne Vili - S51XO, Bill - NC1L, predsednik ARI, Luigi - I4AWX, Boris - S57LO, Pietro IV3EHH, Mauro - IIJQJ, podpredsednik ARI, čepi Luana, »la nuova segretaria«

V ponedeljek zjutraj je bilo bolj mirno, saj je bil prvi maj in je bilo ljudi manj, pa tudi nekatere stojnice so bile že prazne, saj so se nekateri morali vračati domov kar daleč, tudi do Sicilije. Potem je Robert, SP5XVY vprašal, če bi lahko na najinem platnu zavrtel predstavitev ekspedicije na Peter I. Seveda sva bila za, čez nekaj minut pa se okoli naše stojnice trlo radioamaterjev. Ker je bilo zanimanje res veliko je nadaljeval še s predstavitvijo ekspedicije na Kergeulen. Ko je končal, obiskovalcev skoraj ni bilo več, zato sva počasi pospravila stojnico. Potem sva še nekaj časa kramljala z najinimi sosedi.

Jaz sem spregovoril še nekaj besed s predsednikom ARI, ki je bil zelo zadovoljen,

da smo se udeležili sejma, ki je največji radioamaterski sejem v Italiji. Povedal mi je, da imajo še veliko idej, kaj bi lahko izboljšali (radi bi za čas sejma uredili kamp in posebno parkirišče za kamperje, po vzoru na Friedrichshafen). Pozdravila sva se z upanjem, da se naslednje leto ZRS spet udeleži sejma. Preden sva šla sem pogledal še knjigo gostov, kjer se je nabralo skoraj sto podpisov slovenskih radioamaterjev in še veliko drugih. Odpravil sem se domov, zadovoljen in utrujen. Opremo pa je v Ljubljano odpeljal Vili.

Predstavitvev je bila uspešna, zadovoljen pa je bil tudi organizator, ARI. Upam, da bo predstavitev ZRS na sejmu v Pordenonu postala stalnica.

73 de Boris, S57LO

TV MAYDAY I

Sredi januarja je eden izmed satelitov, ki zaznavajo signale za nevarnost in klice v sili, na frekvenci 121,5 MHz sprejel tak signal. V centru za koordinacijo reševanj RAF Kinloss na Škotskem so ugotovili, da prihaja signal iz bližine Portsmoutha. Nadalje so preverili, če je tam pogrešana kakšna ladja ali letalo. Kontaktirali so Obalno stražo v Portsmouthu, od koder so v zrak nemudoma poslali reševalni helikopter.

Po dveh urah intenzivnega iskanja brodolomcev v okolici пристanišča so strokovnjaki ugotovili točen izvor signala: izviral ni iz zasilnega radijskega svetilnika potopljene ladje ali ponesrečenega letala, temveč iz stanovanjske hiše. Natančneje - iz „Freeview“ sprejemnika za digitalno zemeljsko televizijo v neki hiši v Portsmouthu. Očitno je znotraj sprejemnika nek sklop malce premočno zaosciliral in sprejemnik je tako postal oddajnik ravno na „pravi“ frekvenci - eni izmed mednarodno dodeljenih za klic v sili oziroma sporočanje nevarnosti. Pravijo, da je lastnik nato sprejemnik brez obotavljanja izročil strokovnjakom, ki so ga odnesli na testiranje.

Podoben primer se je zgodil čez približno mesec dni: 67-letna Mary Donaldson iz Wemburija je bila nemalo presenečena, ko sta na njena vrata potrkali dve ekipi reševalcev Obalne straže. Tudi njen sprejemnik se je počutil ogroženega in začel oddajati na 121,5 MHz.

Problematične sprejemnike so prevzeli strokovnjaki „Ofcom“, britanske agencije za

telekomunikacije. Za sedaj še ne kažejo pretirane zaskrbljenosti, saj naj bi nekaj defektnih sprejemnikov od več kot desetih milijonov v uporabi zaenkrat ne predstavljalo posebnih skrbi. Rezultati nadaljnjih testiranj naj bi pokazali, ali so bili to posamezni izjemni primeri, ali pa se bo potrebno pripraviti na množičen vpoklic milijonov sprejemnikov za digitalno zemeljsko televizijo.

Gregor, M/S53RA

ZAPISKI NEKEGA PIRATSKEGA HAMLETA 13.

Pa sem se spet lotil pisanja. Temu so me priganjali nekateri klubski kolegi in tudi neki dogodki, ki se tičejo mojega klubskega udejstvovanja. Ker pa ne bom pisal o priganjanju mojih kolegov, se bom kar lotil dogodkov. Dogodek številka ena je izklop elektrike našemu klubu. No glede na vso politično aktivnost, katero smo izvajali za ponoven priklop, moram prejšnji stavek napisati politično korektno. Dogodek številka ena je izklop elektrike našemu sosеду, pri katerem je imel klub odštevalni števec, ker je mesečni znesek bil tako majhen, se sosеду ni dalo...kje smo ostali... ah, ja no, vse to politično pisanje me je izčrpalo.

Poglavje zase je kako smo vse te težave v klubu obšli. Najbolj mi je bilo všeč, ko je Andrej, S57RW, pripeljal agregat in ga s kablom, ki je imel dva vtikača vklopil v vtičnico v klubu in že smo imeli razsvetljavo in hladilnik. Pa se je nekdo domislil, da bi bila

to elegantna rešitev za Field Day.HI. Na ta način bi lahko delali /P kar iz kluba. Drugače si pomagamo s ročnimi svetilkami, svečami in z zadnjim modnim krikom-naglavnimi svetilkami. Če si jo še kdo kupi sva se s Stanetom S52RO pošalila, da se lahko preimenujemo v Radio/jamarski klub. Drugače je klub v soju sveč prav lep. Zadnjič sem spil eno pivo preveč in bil je tak mraz, da so se delale koprene iz ust. Dihal sem tako da je moj zadah prišel do sveče in iskreno sem se čudil, da se hlapi ne vnamejo.

Vse to me napelje na članek, ki ga je napisal Samo S57NWG. Res lep članek Samo in ne, nisi preveč napisal. Res je to, da je to individualni hobi in da zaradi pomanjkanja prirastka je ta hobi vse bolj domena penzionistov. Sem pa opazil nekaj, vsaj v piranskem klubu to drži. Ko se sam nečesa lotiš, ti tudi drugi pomagajo. Če bi se lotili "šinfat" bi bilo kot na tržnici tudi pri nas. Ko pa se lotimo kontestov pa se tudi vsi aktiviramo. Imamo e-maile članov za take "okrožnice". Prejšnjo soboto so menjali rotator

beama(elektriko so posodili sosjede balinarji) in so bili nekateri v klubu(no, pri Perotu) do 19h. Mogoče pa lahko tudi en četrtek pripelješ za pol ure v koprski klub tvoja tamala dva in tako rešiš več problemov naenkrat. Spet bo glasno v klubu, tamala predstaviš kot bodoči prirastek, sam lahko narediš kakšno zvezo. Te ne hecam. Enkrat sta Boris S57LO in VanjaS59AV pripeljala naraščaj in XYL, drugi člani samo XYL pa smo se prav fino imeli. Pa tudi sam bom enkrat prišel v koprski klub s paketom piv in arašidov, me prav zanima kako tam stvari izgledajo.

Novica je tudi, da smo skoraj zaključili urejanje zbornika za petdeseto obletnico kluba. Nekaj denarja smo sami zbrali, nekaj je bilo sponzorjev. Obiskal nas je tudi eden od ustanoviteljev kluba. No, prišel je mimo, ker je pri svojih več kot sedemdesetih letih na Fakulteti za pomorstvo in promet delal izpit za inštruktorja GMDSS radiofonije. Na sprehodu po Piranu je pokazal kje je bil prvi PPS kluba. Tisti, ki so ga spremljali pravijo da je bilo prijetno.

Odkar sem napisal zadnji članek sem si uspel kupiti dve postaji. Ena je Iskrina TR-40 druga

pa je ročna Kenwood. Iskrina postaja dela normalno. Na ročni postaji pa ne morem spraviti elektrike iz battery packa v postajo. Bila je nekaj predelana in to je verjetno težava. V klubu sem si sposodil usmernik, ki ima izhodno moč 1,7 A, kar je dovolj da delam z 300mW izhodne moči. Tisti s katerimi sem bil v zvezi pravijo, da je to dovolj velika moč za pokrivanje naše doline s signalom. Bomo videli kako bo po Pordenonu, kjer si imam namen kupiti kaj močnejšega.

Glede ponovne napeljave elektrike se stvari premikajo in to na boljše. Smo na dobri poti za pridobiti soglasje za priklop na lastni števec in ureditev še nekaterih drugih zadev, ki zadevajo klub. Baje, da so na občini drugačnega mnenja glede usode stavbe v kateri imamo prostore.

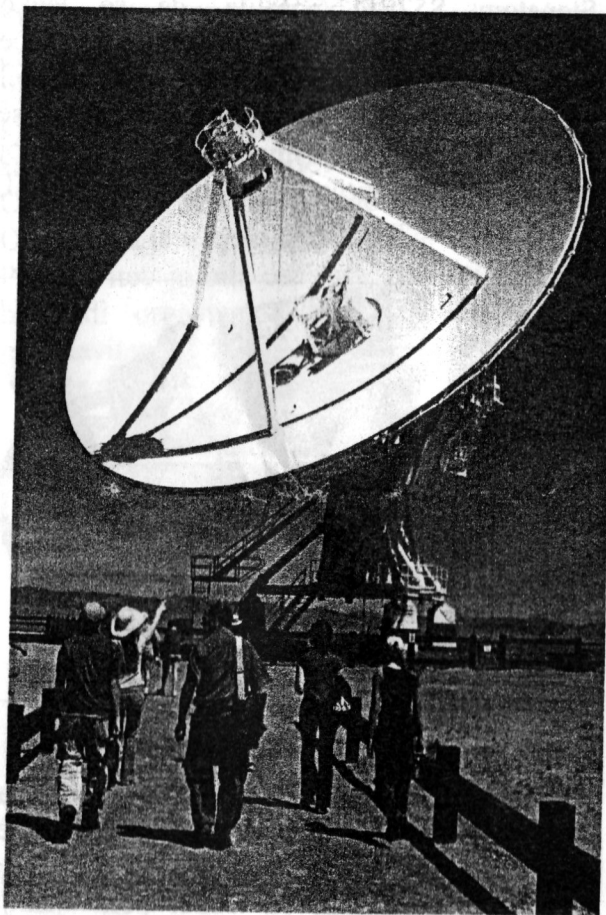
73's de Vili S56ZTT

KDO SE BOJI RADIOAMATERJEV?

Radioamaterstvo je nekaj posebnega. Pod svojim okriljem zanimanja za radiotehniko in komunikacijo združuje ljudi po vsem svetu, ne dela razlik med njimi, ne glede na spol, ne glede na starost, poklic in tudi ne glede na miselnost. Svoj hobi imamo preprosto radi, postal je del naše identitete. V dobrem in slabem.

In slednjega je na žalost še vedno dovolj. Nerazumevanje okolice nam je postalo že kar domače, saj skoraj vsak radioamater pozna kakšno »štorejo«, npr. o sosedih, ki imajo »težave« z njihovo opremo in delom. Radioamaterstvo je po njihovi zdravorazumski presoji prava nadloga in na najrazličnejše

načine povzroča njihovo nezadovoljstvo. Antene pač sevajo in vsi vemo, kako je s sevanjem - povzroča glavobole, izpadanje las, nabiranje kilogramov, padanje vrednosti delnic...hi.

Ljudje že po svoji naravi ne sprejemajo, česar ne poznajo. Zaradi nepoznavanja in napačnih informacij zlasti o tveganju in nevarnostih, pa se v njihovih očeh strahovi samo še povečujejo. Pravzaprav večina zelo slabo ali nič ne pozna predpisov in zakonov, ki urejajo t.i. vire elektromagnetnega valovanja. V veliki

večini jih to sploh ne zanima, vse dokler v njihovi neposredni bližini ne postavijo kakšnega antenskega sistema.

Večji kot je, hujši je NIMBY (not-in-my-back-yard) odpor.

S to težavo se ne srečujejo samo radioamaterji, nekateri izmed njih so po sili razmer postali pravi izvedenci v konstruktorstvu sosedom nevidnih anten. Z revoltom ljudstva pa se srečujejo zlasti operaterji mobilne telefonije, kadar želijo postaviti kakšno od baznih postaj. Da bi olajšali sprejemanje tehnološkega in komunikacijskega napredka tudi med temi zagovorniki življenja v zdravem okolju ter omilili termin sevanja kot nevarnega za zdravje, so Ministrstvo za informacijsko družbo, Ministrstvo za okolje, prostor in energijo, Uprava za varstvo pred sevanji v okviru Ministrstva za zdravje, Inštitut za neionizirna sevanja, Telekom Slovenije, Mobitel, Si.mobil, Western Wireless International (Vega) in RTV Slovenija ustanovili projekt Forum EMS.

O njihovem poslanstvu lahko beremo... *Forum o elektromagnetnih sevanjih (EMS) je projekt, ki skrbi za objektivno, nepristransko ter strokovno podprto komuniciranje in promocijo najnovejših znanstvenih stališč glede možnih vplivov elektromagnetnih sevanj na ljudi in okolje... Naša vizija je vzpostaviti stanje v družbi, kjer bo imela javnost možnost objektivno prepoznati in razumeti možna zdravstvena in okoljska tveganja zaradi EMS... Poudarek je na raziskovanju ter posredovanju tekočih znanstvenih spoznanj in rezultatov odmevnih domačih in tujih raziskav najširši javnosti v njej razumljivi obliki.*

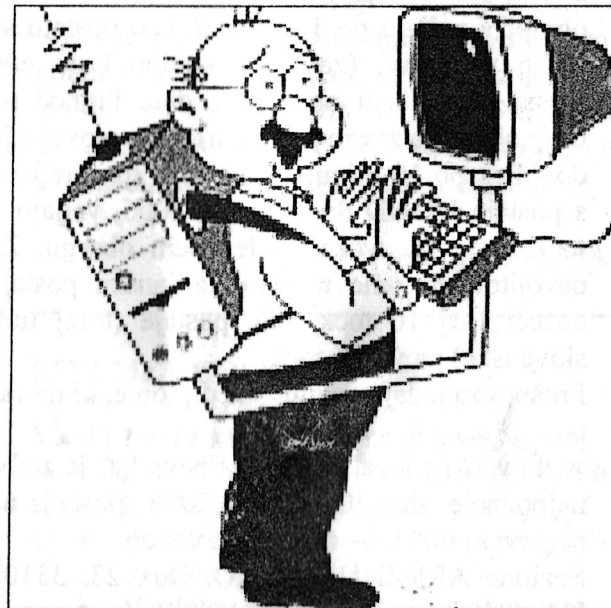
Glede na to, da Forum EMS predstavljajo sami priznani znanstveniki in strokovnjaki (njihova imena in dejavnosti foruma najdete na spletni strani - www.forum-ems.si), bi verjetno pričakovali, da nimajo težav z ugotovitvijo, da amaterske radijske postaje niso vir elektromagnetnega sevanja (mimogrede, omejitve dejansko veljajo le za preseganje 1,5kW oddajne moči, 700 ur letnega obratovalnega časa postaje v bivalnem območju ter 5 metrsko oddaljenost aktivnega konca antene v bivalnih območjih pri postajah z več kot 250W oddajne moči). Tudi jaz sem bila mnenja, da bodo lahko naši "simpatizerji" na tem forumu dobili strokoven odgovor na njihove večne strahove o škodljivosti radioamaterskih anten, postaj in dela. Napaka! Čisto nedolžno sem jim nekega dne, ko sem prijadrala na njihove spletne strain, zastavila sledeče vprašanje (poudarjam, da zgolj iz radovednosti, kako se bodo odzvali):

Pozdravljeni! Zanima me škodljivost elektromagnetnega sevanja radioamaterskih postaj in anten, saj jih imajo radioamaterji doma v svojih bivalnih prostorih, antene pa na vrtu, strehi ali balkonu. Jih upravičeno nima kaj skrbeti za njihovo zdravje in zdravje sosedov, ali pač in kako se zavarovati pred njihovimi škodljivimi vplivi? Najlepša hvala za odgovor.

No, odgovor sem prejela v roku treh tednov in še sreča, da sem sedela, saj kaj takega nisem pričakovala...sami priznani strokovnjaki, objektivni in nepristranski....

Radioamaterji so seveda velik problem, ker nekontrolirano povzročajo visoke sevalne obremenitve. V nekaterih primerih povzročajo celo čezmerne sevalne obremenitve za ljudi ter

motijo sprejem radija in televizije. Predlagam, da se obrnete na inšpekcijo za okolje, ki naj vaš konkretni primer ustrezno obdela. Predlagamo izvedbo ustreznim meritev s strani pooblaščen organizacije.

Kaj?!?!?!?

Torej se ve, da smo radioamaterji prava nadloga in za to nadležnost bodo že poskrbeli inšpektorji za okolje. Medtem ko se odločam, ali naj se ob tem smejem, jokam ali tečem na toaleto, preučujem najrazličnejše variante, kako v gosto poseljenem bivalnem okolju delovati kot radioamaterka v ilegali. Na srečo je idej veliko, a to je že zgodba za prihodnjič.

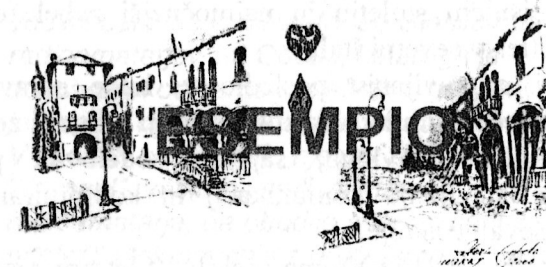
GL, Anka

30. OBLETNICA POTRESA V FURLANIJ

Te dni mineva 30 let odkar je Furlanijo prizadel močan potres.

Spomnimo se: v četrtek, 6. maja 1976 so se okoli 21. ure po lokalnem času v Furlaniji močno stresla tla in med ruševinami vzela skoraj tisoč življenj, več kot 2.000 ljudi pa je bilo ranjenih. Poškodovanih je bilo približno 237.000 poslopij, najhuje pa je bilo prizadetih 15 mest in vasi. Brez strehe nad glavo je ostalo več kot 40.000 ljudi. Škoda je nastala na 600 km² velikem območju, polmer zaznave potresa pa je segel kar 570 km stran od žarišča. Čutili smo ga na območju, velikem milijon kvadratnih kilometrov. Žarišče potresa, v katerem je potres dosegel 8. do 10. stopnjo po Mercallijevi lestvici, je bil v bližini kraja Tolmezzo v furlanski Karniji, tla pa so se tresla 50 sekund. V Sloveniji so potres najmočnejše čutili v Breginjskem kotu, kjer je nastala ogromna gmočna škoda, veliko

30° Anniversario del Terremoto del Friuli

Trasato to

..... A. R. T. Section of Milan

objektov se je porušilo, a k sreči na naši strani meje potres ni terjal človeških življenj. Sledilo je še okoli 700 popotresnih sunkov,

najmočnejši izmed njih celo še v septembru 1976, ki je Furlanom ponovno povzročil veliko strahu, a so se tla v oktobru naposled le umirila.

Po furlanskem ljudskem izročilu se je pred 30 leti zbudila pošast Orcolat ter prinesla smrt in uničenje, po beneški pravljici »Skrivnosti dveh bregi« pa je zemlja s tresenjem utišala Krn in Matajur, ki sta se prepirala, kdo je lepši. Zgodil se je najmočnejši potres v Posočju v prejšnjem stoletju in najmočnejši zabeleženi potres v severni Italiji.

Pri odpravljanju posledic te hude naravne nesreče so furlanski radioamaterji odigrali zelo pomembno vlogo, saj so sodelovali pri vzpostavljanju komunikacij in koordiniranju reševalne akcije.

Sekcija ARI iz Vidma vsakih 10 let organizira posebno aktivnost, posvečeno spominu na ta hud potres in tudi letos, po 30 letih je tako. Udeležencem je v ta namen dana možnost, da osvojijo priložnostno diplomu. Pogoji za osvojitve diplome so naslednji:

Štejejo zveze, vzpostavljene s postajami iz Furlanije Julijske krajine (IV3) v času od 00:00 UTC 1. maja do 24:00 UTC 10. maja 2006, na vseh obsegih in vrstah dela, tudi SWL. Zveze s postajami sekcij ARI s tega območja, ki oddajajo s prefiksom IQ3, veljajo 2 točki, zveze z ostalimi postajami s tega območja veljajo po 1 točko. Z isto postajo se lahko vzpostavi (za SWL sprejme) po eno zvezo na vsakem obsegu na dan. Prehod na drug obseg za zvezo (sprejem) z isto postajo je dovoljen po 10 minutah. Zveze, vzpostavljene s postajo IQ3UD dne 6. maja 2006, veljajo 5 točk, toda za zvezo na le enem obsegu. Za osvojitev diplome morajo italijanske postaje doseči vsaj 10 točk, tuje postaje (torej tudi slovenske) pa vsaj 5 točk.

Prošnjo za izdajo spominske diplome, ki mora

vsebovati izvleček zvez iz dnevnika, je treba najpozneje do 30. junija 2006 poslati na naslov:

Sezione ARI di Udine, P.O. Box 23, 33100 Udine, Italy.

Cena diplome je 10 EUR ali 10 USD. Diploma je stilizirana slika umetnika Roberta Coppole.

Za izdajo diplome SWL operaterjem velja enak kriterij.

73 es GH de S53AU

YV0 - AVES ISLAND (IOTA NA-020)

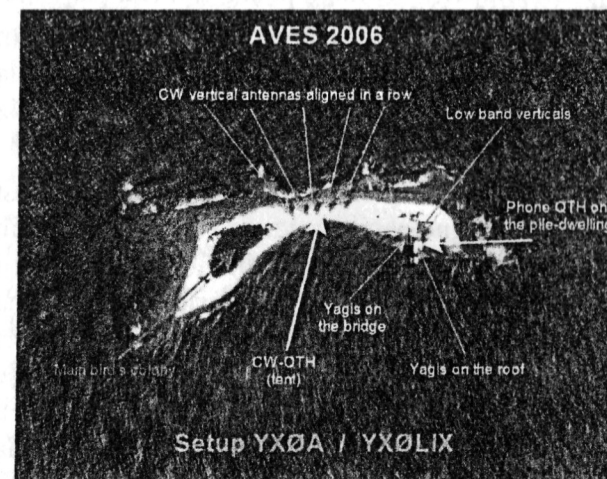
Otok Aves (15°42' N 63°37' W) je vulkanskega izvora in pripada k Venezueli. Nahaja se v vzhodnem delu Karibskega morja, približno 800 km severno od venezuelske obale in približno 150 km zahodno od

Dominice. Pravzaprav gre za otoček, saj je dolg vsega 375 m, na najožjem delu je širok le 10 m, najvišja točka pa je komaj 4 metre nad morjem.

Plitvina, ki ga obdaja, predstavlja veliko nevarnost v pomorskem prometu, o čemer priča nekaj ostankov ladij, ki so v bližini doživele brodolom. Na otoku ni avtohtonih človeških prebivalcev, je pa zato raj za ptice in zelene morske želve (*chelonias mydas*).

Edini objekt na otoku je ploščad, ki so jo zgradile venezuelske oblasti, in omogoča stalno prisotnost njihove vojske ter s tem nadziranje suverenosti nad približno 150.000 km² morske cone, ki obdaja otok.

Velik problem predstavlja erozija tal, ki jo

povzroča morje in otok se zaradi tega zmanjšuje. Zlasti hurikani predstavljajo veliko nevarnost, saj je med njimi otok pogosto povsem preplavljen z morjem. Najhuje je otok v zadnjih desetletjih prizadel hurikan Allen, ki je tam divjal v začetku avgusta leta 1980, in po katerem sta se površina in višina otoka bistveno zmanjšali. V kolikor bi v prihodnosti

zaradi erozije tal prišlo do izginotja Avesa, bi Venezuela izgubila ta otok in s tem suverenost v tem delu Karibov, radioamaterji pa bi izgubili eno DXCC državo.

Tudi sicer je radioamaterska aktivnost z Avesa zelo redka stvar, saj je dostop na otok s strani venezuelske vlade zelo omejen, tako da se ekspedicije nanj zgodijo približno enkrat v dekadi. Od zadnje ekspedicije je minilo 14 let! V drugi polovici aprila, natančneje od 20. do 28. aprila letos, je z otoka Aves potekala aktivnost DX ekspedicije, ki je sprva uporabljala klicni znak YX0A. Po žalostnem dogodku, ko je proti koncu prvega dneva aktivnosti zaradi srčne kapi na Avesu preminil Jose, YV5LIX, ki je bil znan predvsem kot operater na nižjih KV obsegih, in je njegove posmrtno ostanke na kopno odpeljala vojaška ladja, ki je ekspedicijo pripeljala na otok, je preostala 15-članska ekipa operaterjev z dovoljenjem pristojnega državnega organa Josetu v spomin prevzela njegov sufiks, tako da je do konca ekspedicije uporabljala klicni znak YX0LIX.

Za vzpostavljane zvez so uporabljali dve ločeni lokaciji, eno za CW, drugo za SSB delo. Telegrafisti so delali iz šotora, ki so ga postavili na najožjem delu otoka, fonisti pa so bili nameščeni udobneje, saj so delali iz objekta na ploščadi venezuelske vojske. Vsak dan so po potrebi modificirali postavitev anten, v prostem času pa so si lahko privoščili kopanje v kristalno čistemu morju. Preko dneva jim je družbo delala množica kričečih ptičev, ponoči pa so na otok tiho prihajale želve, ki so tam znašale jajca. Eno izmed njih so operaterji nekega jutra celo rešili, potem ko se je ponoči zagozdila med skale...

YX0A / YX0LIX je bil QRV na vseh obsegih od 1,8 do 28 MHz, na CW in SSB; nekaj zvez so uspeli vzpostaviti tudi na 50 MHz. Sicer se je v njihovem dnevniku v 9 dnevih nabralo 45.414 zvez, od tega 26.002 CW in 19.412 SSB zvez.

Več informacij o letošnji DX ekspediciji na Aves je na razpolago na internetu, na spletni strani <http://www.yv0.info/>, QSL info pa je: YX0A / YX0LIX via KU9C, Steven M. Wheatley, P.O. Box 31, Morristown, NJ 07963-0031, USA - lahko tudi preko biroja.

73 es best DX de S53AU

S53Z MEMORIAL

V eni izmed številčk je bilo že objavljeno moj razmišljanje o tem kaj radioamaterstvo zame sploh je. Radioamaterstvo je :

- podstrešje polno »old timer« radijskih sprejemnikov pri Žarku,
- Vladotov iskreči KW dipol v lovu na VK0IR,
- Samotova »papiga« v kontejnerju na Gažonu,
- Dorisina kavica ob 5ih zjutraj,
- Branetova spajder antena,
- qrp veza z Viktorjem in njegov home made swr meter,
- Adijev salto mortale s koče na 1028 metrov,
- pivo z Borisom ob Bodenskem jezeru,
- KDO-jev »razumeš ti mene«,
- VAO v maratonu,
- HCE-jev lov na lokatorje,
- Zvezdanova dobra volja,
- EO karizma v etru
- 1RP taster iz Koprskih zaporov

- UKE-jevo znanje,
- KP, ki mi je posodil taster, ko ga nisem imel,
- Klofanje japoncev z Vanjo in 0.3mm LW & 1W
- AGjev ročni dnevnik in šumenje /MM
- Rudijev CQ v telegrafiji
- S5 Obalni

V prvi alineji je omenjen Žarko, ki je živel »radioamaterstvo«.

PRAVILA ZA KV TEKMOVANJE "S53Z Memorial"

Tekmovanje "S53Z Memorial" se organizira v spomin na Žarka Cinka – S53Z (S53BM), na Radioamaterja, ki je radioamaterstvo sprejel kot del svojega življenja in poslanstva. Radioamaterstvo, konstruktorstvo in Radio v najširšem pomenu besede, je Žarka spremljalo večino njegove življenske poti. Ob vseh svojih aktivnostih je Žare postavljal vedno na prvo mesto HAM spirit in pomoč kolegu – radioamaterju. S svojimi dejanji je dokazoval, da je bil izjemen človek. S svojim optimizmom, delom in energijo je pustil velik pečat v RK Jadran S59CST, katerega član in vodilni delavec je bil vrsto let, Glasilu obalnih radioamaterjev S5 Obalni, katerega je soustvarjal od samega začetka, na Obali, kjer je živel in delal in ne nazadnje na ZRS in SRJ. V spomin na Žarka in njegov znameniti vzklik "Krasno!", vabimo vse licencirane radioamaterje, da obudijo spomin nanj in se udeležijo tekmovanja z druženjem na valovih.

I. ORGANIZATOR

Organizator tekmovanja je **S5Obalni - Glasilo RK Koper S59CST in Piran S59HIJ**. V tekmovanju lahko sodelujejo vsi slovenski radioklubi (klubske postaje) in operaterji

(osebni operaterji), ki imajo veljavno dovoljenje za uporabo radijske postaje.

II. DATUM IN ČAS

Tekmovanje je vsako leto oktobra, v nedeljo drugega polnega vikenda v časovnem terminu od 09.00 do vključno 10.59 po lokalnem času (08.00 - 09.59 UTC), razdeljeno v dve periodi po 60 minut:

CW: 09:00 – 09:59

SSB: 10:00 – 10:59

Tekmovalci uporabljajo sledečo sintakso za klicv SSB: CQ 3Z Memorial test oz. v CW CQ 3Z TEST

III. FREKVENCE IN VRSTA DELA

Tekmovanje poteka na 80-metrskem pasu v telegrafiji in telefoniji:

3515 - 3580 kHz telegrafija (CW),

3650 - 3775 kHz telefonija (SSB).

V tekmovanju je dovoljeno vzpostavljati zveze samo v navedenih frekvenčnih pasovih.

Veljavne so samo zveze v isti vrsti dela (CW - CW in SSB – SSB).

Postajam je dovoljeno delati samo CW, samo SSB ali obe vrsti dela,

IV. IZMENJAVA RAPORTOV

Postaje morajo izmenjati raport, ki je sestavljen iz ocene sprejema po RS(T) sistemu števila, ki predstavlja zaporedno številko zveze. Primer:

- raport 599 001 v CW oziroma 59 01 v SSB, ki v vsaki periodi prične z 001.

-člani radio klubov Piran in Koper ter klubske postaje radioklubov S59HIJ, S58U in S59CST, S58W

(v nadaljnjem besedilu "postaje organizatorja") oddajo uniformno oznako, ki označuje članstvo v radioklubu Primer: S56C odda: 599 001 KP v CW oziroma 59 001 KP v SSB S59AV odda: 599 001 PI v CW oziroma 59

001 PI v SSB

S59CST odda 599 001 KP v CW

S59HIJ odda 59 001 PI v SSB

V. TOČKOVANJE

Vsaka kompletna SSB zveza prinaša eno (1) točko, vsaka kompletna CW zveza pa dve (2) točki.

Zveze s postajami S58U, S58W, S59CST in S59HIJ prinašajo na CW šest (6) točk in na SSB tri (3) točke.

Nekompletne in dvojne (ponovljene) zveze ne prinašajo točk.

(Zveza je nekompletna, če je napačno sprejet znak korespodenta, zaporedna številka zveze oz. oznaka, ki označuje članstvo v radioklubu organizatorja ter zveza, ki je ni v dnevniku korespodenta)

VI. MNOŽITELJI

- Vsak različen S5 prefix predstavlja množitelj Primer S50, S51, S52, S53, S54, S56, S57, S58. S59, ter dodatno uporabljeni prefixi, ki imajo trenutno veljavno licenco. Primer S560X, šteje prefix S560

- Vsaka veljava zveza z članom radio kluba Koper ali Piran šteje kot dodaten množitelj o Primer S56C odda 59 KP, veljavna zveza z članom RK Koper šteje za množitelj, če gre za prvi delani S56 prefixa, se računa tudi le-ta (skupno 2 množitelja). o Organizator bo na spletni strani objavil veljaven seznam članov obeh radioklubov mesec dni pred tekmovanjem

VII. REZULTAT

Končni rezultat v tekmovanju (skupno število točk) je vsota točk CW in SSB zvez

pomnožena z vsoto vseh množiteljev. Primer izračuna rezultata za 30 CW in 51 SSB zvez ter

15 množiteljev na CW

(5 prefixi, 5 članov RK Koper, 5 članov RK Piran,

in 20 množiteljev na SSB:

10 prefixi, 5 članov RK Koper, 5 članov RK Piran,

30 CW zvez $\times 2 = 60$ točk, 15 CW množiteljev
51 SSB zvez $\times 1 = 51$ točk, 20 SSB množiteljev

skupaj 111 točk $\times 35$ množiteljev
REZULTAT : 3885 točk

Opomba: Zveze s postajami S58U, S58W, S59CST in S59HIJ prinašajo na CW šest (6) točk in na SSB tri (3) točke. V primeru izračuna niso upoštevane zveze z zgoraj navedenimi postajami

VIII. KATEGORIJE

CW/SSB (moč ni omejena)

CW

SSB

QRP CW/SSB (moč do 5 W na antenskem priključku)

QRP CW

QRP SSB

b) Postaje organizatorja – CW/SSB

CW

SSB

Postaje organizatorja obenem tekmujejo za klubski score svojega kluba (seštevek doseženih točk vseh članov kluba).

IX. TEKMOVALNI DNEVNIKI

Dnevnik mora biti voden v kronološkem vrstnem redu in mora vsebovati podatke: čas zveze, vrsto oddaje, oddan raport, oddano zaporedno številko zveze oz. oznako kluba organizatorja, klicni znak korespodenta, sprejet raport in sprejeto zaporedno številko zveze oz. oznako kluba organizatorja. V glavi dnevnika (poseben zbirni list ni obvezen) mora biti naveden klicni znak postaje, kategorija po moči/vrsti oddaje, naslov tekmovalca (oz. kluba) ter seznam operaterjev, ki so delali s te postaje. Prijavljeni rezultat ni obvezen, ker ga bo avtomatično izračunal program za obdelavo tekmovalnih dnevnikov.

X. NAČIN IN ROK POŠILJANJA DNEVNIKOV

Elektronski dnevnik v čistem ASCII formatu s poravnanimi kolonami (datoteke v Word, Excell in podobnih formatih niso dovoljene) je potrebno poslati najkasneje 7 (sedem) dni po tekmovanju

- a) po elektronski pošti na naslov: , ali
- b) na disketi, ali
- c) papirni dnevnik po pošti na naslov:

Organizator bo priskrbel brezplačni program za vodenje dnevnika v realnem času ter program za pretvorbo dnevnikov v uniformni format, ki bo obenem avtomatično izračunal tudi doseženi rezultat.

XI. UGOTOVITEV IN OBJAVA REZULTATOV

Prijavljeni rezultati se objavljajo v realnem času na spletnih straneh S58U in S59CST, Končni rezultati v glasilu S5Obalni (eventualno kot posebna izdaja), v glasilu CQ ZRS ter na spletnih straneh radioklubov Piran in Koper. Tam bodo po zaključku obdelave objavljeni tudi dnevniki tekmovalcev ter t.im.

UBN liste (izpisi obdelave dnevnikov).

XII. NAGRADE

Diplome, itd. za prvih ? postaj v vsaki kategoriji.

Postaje organizatorja – zmagovalci v posameznih kategorijah dobijo skromne praktične nagrade.

Posebno priznanje za postajo, ki napravi t.im. clean sweep (ki vzpostavi zvezo z VSEMI postajami organizatorja, ki so sodelovale v tekmovanju, ne glede na vrsto oddaje). (Pripomba: zadostuje ENA zveza z vsakim članom S59CST & S59HIJ, ne glede na vrsto oddaje).

Objavi se tudi Honor Roll lista v natančnosti vodenja dnevnika.

XIII. KONČNE DOLOČBE

Za ugotovitev in objavo rezultatov organizator tekmovanja imenuje tekmovalno komisijo.

Odločitve komisije so dokončne.

Pravico tolmačenja in sprememb teh pravil ima organizator tekmovanja.

Pravila je sprejel Organizacijski odborte kmovanja ; Uredniški odbor glasila S5Obalni, RK KOPER S59CST ter RK PIRAN S5HIJ, dne 20.5. 2006 in začnejo veljati takoj.

Odbor za pripravo tekmovanja S56C in S57AD.

Komisija za pregled dnevnikov: S57AD, S53AU, tretji član komisije v fazi potrditve.

MIRKOVE ZGODBE IV

QRQ PRVENSTVO ČRNE GORE

Prav nobenih zaslug si ne pripisujem, da so tečajniki v YU6KLM bili izvrstno pripravljeni na opravljanje operatorskih izpitov. Ko sem

prevzel vodenje tečaja od Daneta, YU6OGW, so obvladali že vsa osnovna znanja in pod mojim vodstvom so samo še brusili hitrost tipkanja in sprejema, osveževali poznavanje kratic, procedur v zvezah, itd. Že od samega začetka pa sem insistiral, naj čimveč poslušajo na obsegih, in prav nič sram me ni povedati, da sem jih silil, naj napravijo tudi kakšno zvezo. S Tomom in Naserjem smo imeli celo privatne, enourne »conteste« - ob večerih smo se dobili na 3545, potem pa, kdo bo v naslednji uri vzpostavil več zvez (»točkovanje« je bilo podobno kot v CQWW – 3 točke za morebitne DX zveze, 1 točka za EU, množitelji pa DXCC države). Handicap z moje strani je bil v tem, da sem bil vezan le na dve frekvenci, za katere sem imel kristal in sem »poklofal« pač samo tisto, kar mi je prišlo »na CQ«. Po eni uri smo se zopet dobili na 3545 in primerjali rezultate. In, ko some fantje pričeli premagovati, je bil seveda že skrajni čas za opravljanje operatorskih izpitov.

Na dopis, da imamo v klubu tri kandidate za opravljanje operatorskih izpitov smo od sekretarja SRCG (Savez Radioamaterov Crne Gore) dobili odgovor, da za prihod izpitne komisije v Pljevlja pričakujejo dnevnicke in povrnitev potnih stroškov.

Sekretar SRCG Gicko (ali, v prostem prevodu, »Bajsi«) je bil patron svoje vrste. Z naročilnico Saveza je »za potrebe Zveze in za potrebe organizacij Ljudske tehnike« v edinih dveh titografskih prodajalnah, ki so prodajale elektronske komponente, redno pokupil vse zaloge polprevodnikov. Ko se je kakšen od mladih nadebudnežev v iskanju komponent za kakšen od svojih projektov oglasil na Zvezi,

mu je Gicko rekel: »Nič od iskanega nimamo, mislim pa, da vem, kje bi to lahko našel. Oglasi se čez kakšni dve uri, bom medtem malo povprašal naokrog.« Ko je fant, poln upanja, čez dve uri prišel na Zvezo, ga je že čakala vrečka z iskanimi deli.

»Koliko pa to stane?«

»Ker si mlad in perspektiven mladenič, ti ta material podarjam...« (Vse skupaj je po maloprodajnem ceniku bilo vredno stotak ali dva). »Vendar, da sem ti to priskrbel sem napravil celo delovno uro. To mi pa boš plačal!« ter zahteval pet tedanjih tisočakov!

Tedaj, leta 1975, o takšnih in podobnih Gickovih trikih nisem vedel še ničesar, in tudi poldrugo leto kasneje, ko sem bil službeno premeščen v Titograd, skoraj ničesar. Nekega petka v maju 1977 me je Gicko po telefonu poklical, če se lahko nujno oglasim na Zvezi. Moj titograjski šef je bil radioamater, YU1NDG, po rodu iz Loznice (imel je operatorski izpit IV. razreda, ki je dovoljeval le delo na UKV) in ni bil neprijazen, ko sem ga prosil za dovoljenje, da ta dan prej odidem z dela. Gicko mi je razložil, da bo tisti vikend v Tivtu zvezno tekmovanje mladih tehnikov, v vsaki panogi pa bo tekmovanje obsegalo teoretični ter praktični del. Testne pole za teoretični del tekmovanja naj bi bile prevedene v jezike tekmovalcev iz posameznih republik in pokrajin, mi je razlagal. »Uspeli smo dobiti prevode v makedonski in albanski jezik, zataknilo se je pa pri slovenščini,« je še povedal. »Bi bil pripravljen, seveda za primerno plačilo, teste prevesti še v slovenščino?« me je skoraj rotil. Denar sem krvavo potreboval, pa tudi prelepe Slovenske plaže sem se veselil, čeprav je v začetku maja

morje bilo še precej hladno. »Seveda boš v Tivtu imel plačano hrano in prenočišče v hotelu, « je hitel zagotavljati. Prevode je potreboval že naslednje jutro. V Tivtu me je v eni od pisarn hotelske uprave posadil za pisalni stroj, prinesel izvode posameznih testnih pol (poleg radioamaterjev so na zveznem tekmovanju mladih tehnikov sodelovali še letalski modelarji, raketarji, fotografi, celo traktoristi in agronomi, itd) ter zaprosil, naj prevode tipkam v desetih kopijah. Na mizo je položil bone za kosilo in večerjo, »Ko boš opravil, pa se oglasi na recepciji, da dobiš ključ sobe.« Testnih pol je bilo kakšnih petdeset strani in roke so me že pošteno bolele od tipkanja, ko sem že krepko čez polnoč zaključil z delom.

Recepcioner o kakšni sobi zame ni vedel ničesar! Ni bilo druge, vrnil sem se v pisarno in zadremal kar za mizo.

»Oprosti, čisto sem pozabil na recepciji povedati zate!« se je Gicko zjutraj opravičeval. »V ponedeljek se pa oglasi na Zvezo, da se dogovorimo okrog plačila.«

»Koliko zahtevaš?« me je v ponedeljek vprašal. Pojma nisem imel, kakšne so prevajalske tarife, pa sem bleknil »Deset ur po dva tisočaka, torej dvajset tisoč dinarjev.« (Fantje iz YU6GAH, kamor sem se v Titogradu včlanil, so mi očitali, da bi moral zahtevati vsaj petkrat več). »Za to vsoto se ne spleča pisati pogodbe o delu,«, je Gicko rekel. »Plačamo te pa lahko le na žiro račun!« Žiro računa tedaj nisem imel, odprl si ga pa po tedanji zakonodaji lahko le v mestu stalnega prebivališča, ki je pa vseh 17 let, ki sem jih

preživel »na jugu«, bilo Ševnica. Skratka, žiro račun sem odprl šele dva meseca kasneje, med kratkim dopustom doma, denar nanj mi pa ni bil nikoli nakazan! Ko sem ob priložnosti o tem potarnal predsedniku SRCG Veselinu Babiću, YU6NGS, mi je ta z vidnim obžalovanjem povedal, da je organizator državnega prvenstva mladih tehnikov in naročnik prevajanja bila ZOTK Črne Gore in ne SRCG ter, da mi v tej smeri ne more pomagati. SRCG je v ZOTK »po službeni dolžnosti« predstavljal Gicko, ki pa se me je od tedaj naprej izogibal v velikem loku.

Klub denarja za povračilo potnih stroškov in za dnevnice članov operatorske izpitne komisije ni imel, razveselili smo se pa, ko smo dobili razpis Zbora SRCG. Organiziran je bil po vzgledu na podobne, večje Zbore SRJ, obsegal pa naj bi republiško ARG prvenstvo, QRQ prvenstvo ter nekaj drugih vzporednih akcij, med katerimi so bili omenjeni operatorski izpiti. Pod pogojem, da sami krijemo vse stroške, je klub Veljka, Toma in Naserja priglasil k operatorskim izpitom, mene pa na QRQ prvenstvo.

V Podgorici (tedaj še Titogradu) sem bil razočaran. Pričakoval sem vrvež, srečanje z radioamaterji iz vse republike, mladino, živžav, druženje in sproščenost, a vse je delovalo precej konspirativno – nikjer nobene zastave, nikjer transparenta ali vsaj kakšnega plakata, kaj se tega dne dogaja v glavnem mestu najmanjše jugoslovanske republike. Kasneje, popoldne se nikakor nisem mogel otresti vtisa, da ne gre za zbor radioamaterjev temveč zbor represivnih organov Črne Gore – tekmovalci na ARG prvenstvu so vsi bili

zaposleni na MNZ Črne Gore, tudi večina tekmovalcev na QRQ prvenstvu, ki se ga je poleg policistov udeležilo še nekaj podčastnikov JLA. Edina civilista sva bila pravzaprav Vlado, YU6ZAN, ki si je kruh služil kot ladijski radiotelegrafist, ter jaz.

Na Zvezi je Gicko dajal vtis zelo zaposlene osebe – telefonaril je okrog ali skozi okno bevska ukaze možakarjem, ki so nalagali neko opremo v landrover, našo malo skupinico je le ošvrknil s pogledom. »Tele mladeniče sem pripeljal na operaterski izpit,« sem ga končno uspel pocukati za rokav, »jaz pa sem prijavljen na QRQ prvenstvo.« Molče je shranil naše prijavnice v mapo. »Kdaj in kje pa bodo izpiti?« sem ga vprašal. »O vsemu boste pravočasno obveščeni!« je zagodrnjal. Potem pa je, kot da se je nečesa spomnil, stopil do mene, rekoč »Manjka nam posadk za »lisice«. Bi nam lahko pomagal?«

»Bi, vendar kot mentor mladih ne morem pustiti samih...«

»Izpiti bodo šele popoldne, oni pa lahko kaj pomagajo na startnem mestu ali na cilju ARG, pa še čas jim bo hitreje minil.« Molče so prikimali, da soglašajo.

V bližnji trgovini sem kupil zajeten sendvič (ne fantje ne jaz še nismo zajtrkovali), v bifeju nasproti mi je pa natakarica ustrezljivo (za denar, seveda), napolnila stekleničko od kokte z vinjakom »Rubin«. Na športnih srečanjih sta tobak in alkohol pač najpomembnejši proviant.

Landrover nas je (posadke »lisic«) odpeljal daleč proti jugu, vse do obale Zete. »Lisice« tedaj še niso bile avtomatične kot danes, vodja lova pa mi je razložil, da bom vsakih pet minut

po minuto na »rakalko« tipkal »MOS MOS MOS«, vse dokler ne pride zopet po mene. Teren okrog Zete je tipičen sredozemski, poraščen z nizkim, trnastim grmičevjem. Poiskal sem senco pod drevesom v bližini reke – že ob poldeveti uri zjutraj je bilo obupno vroče – ter se okrepil z dolgim požirkom iz stekleničke, za sendvič sem pa tudi ugotovil, da ga bom lažje nosil v želodcu kot pa v vrečki.

Vodja lova me je opozoril na kače. Črnogorski poskok se po izgledu in velikosti prav nič ne razlikuje od našega modrasa, le bolj strupen je. Videl nisem nobenega, presenetilo me je pa ogromno število želv, večinoma mladih, dolgih 5 do 10 cm. Ni jih bilo na desetine temveč na stotine (verjetno so se izglele v topli mivki ob reki). Ostanke mojega sendviča jih niso prav nič mikali, so pač vegetarijanke. Nekoč sem slišal, da želve živijo 400 let, pa sem sklenil, da to trditev znanstveno preverim. Za natančnost izsledkov je zelo pomembno, ujeti čim mlajši primerek, pa sem izbral eno, ne daljšo od 5 cm, ki po moji grobi oceni ni mogla biti starejša kot leto dni. Celo ime sem ji izbral, Trdonja, po enem od junakov iz Mustrovih stripov. Očitno pa Trdonjo visok, namreč za želve visok življenjski standard, ki se mu je obetal pri meni, ni mikal, saj si je iz vrečke skozi dno spraskal pot v zlato svobodo...

V Titograd sem se vrnil zgodaj popoldne, a mnogo prepozno. Toma, Naserja in Veljka ni bilo ne pred Zvezo, ne v katerem od bližnjih lokalov. Vprašam Gicka, če jih je kje videl, on je pa zarenčal nazaj »Nisem jaz njihova dovilja!«

»Kaj pa izpiti? Kdaj in kje bodo?«

»Izpiti so odpadli.«

»Kako odpadli?«

»Zaradi premajhnega števila kandidatov.« je odvrnil.

»Kaj?! Trije so premajhno število kandidatov?!«

»Ja, kaj si mislil, da bo Zveza plačevala dnevnice članom izpitne komisije za tri kandidate? Sicer pa, fantje so rekli, da se vračajo domov.«

S silo sem zadržal pest, ki jo je mikalo, da se sproži proti njegovemu nosu ter odhitel proti avtobusni postaji, čvrsto odločen, da se tudi sam vrnem domov. Žal je popoldanski avtobus priti Pljevljam že odpeljal, naslednji, in to samo do Prijepolja, pa je peljal šele ob 23. uri. Kaj naj do tedaj počnem? Požrl sem jezo in se počasi vrnil v mesto, do YU6BLM, kjer naj bi se popoldne odvijalo QRQ prvenstvo.

Sprejem visokih hitrosti, še posebno odprtega teksta, ki ga sprejemaš »v možganih«, podobno kot bi besedilo bral, mi ni nikoli predstavljalo večjih težav. Ko sem bil še v Sevnici, sem se na 14 pogosto slišal s K4II, ki je tipkal na home made keyboard (tipkovnico), s hitrostmi tam do 80 WPM, pa je sposobnost »branja« bila pogojena z mojim tedaj še zelo skromnim znanjem angleščine in ne sposobnostjo razlikovanja črk pri tako visokih hitrostih. Tudi sprejem številke ali črk, razdeljenih v skupine po pet znakov mi ni predstavljal večjih težav, nisem pa imel prav nobenih izkušenj v sprejemu tako imenovanega mešanega teksta (skupine pomešanih črk, številke in ločil, recimo 2Q/?VE »SX5H, itd). Tedanja (mednarodna) pravila za QRQ tekmovanja so predvidevala izločilni sprejem mešanega teksta pri hitrosti

24 WPM (120 znakov na minuto) – kdor je besedilo sprejel s 5 ali manj napakami je imel pravico nadaljevati tekmovanje, kdor pa ne, je smel pa na pivo ali po drugih opravkih. Ko so trak spustili prvič, »na suho«, se mi mešanica črk, števil in ločil pri predpisani hitrosti ni zdela neužitna. Tudi, ko so besedilo ponovili za zagrevanje, mi sprejem ni delal večjih težav. Ko je šlo zares, sem se pa »zavozlak«, izpustil eno celo grupo in sprejel še nekaj znakov narobe, skratka, komisija mi je naštela 12 napak. Tudi Vlado, YU6ZAN, je odpadel, s polovico manj napak (le 6 jih je imel). Komisiji sem predlagal, naj Vladota pripustijo k nadaljnjem tekmovanju, celo fantje iz JLA kluba YU6GAH so predlog podprli, z utemeljitvijo, da je »kvalifikacijska« hitrost dejansko bila 30 in ne 24 WPM, vendar je komisija bila neizprosna.

Z Vladom sva sedela na terasi restavracije v bližini kluba, premlevala razne radioamaterske teme (Vlado je vedel povedati marsikaj »zanimivega« o sekretarju SRCG in o delovanju Zveze) ter pridno praznila vrčke izvrstnega nikšičkega piva. Začelo se je že rahlo mračiti, ko so mimo prišli prav prešerne volje Vojo, Branko in tretji član YU6GAH, čigar ime sem žal že pozabil. Vojo je na QRQ prvenstvu zmagal, pa so naju z Vladom povabili v Dom JLA, da to proslavimo. Fantje iz GAH so bili čudoviti tovariši in poldrugo leto kasneje, ko sem bil premeščen v Titograd, nisem niti trenutka okleval, ko so predlagali, naj se včlanim v njihov klub. Ko so v restavraciji Doma JLA ob 23. uri razglasili »fajront« in nas »postavili na hladno« (na avtobus domov sem čisto pozabil), nas je Vojo povabil še domov, pa smo žurko nadaljevali do

jutra, zjutraj nas je pa Vlado vse povabil na izlet v Kotor in Hercegnovi. Nazaj proti Titogradu smo krenili šele zvečer, z avtobusom Sombor-transa, ki je vozil na relaciji Zadar – Sombor. Pri sprevodniku sem kupil karto do Prijepolja ter ga zaprosil, naj me v Prijepolju prebudi. »Ništa ne brini, majstore. Samo ti spavaj.«

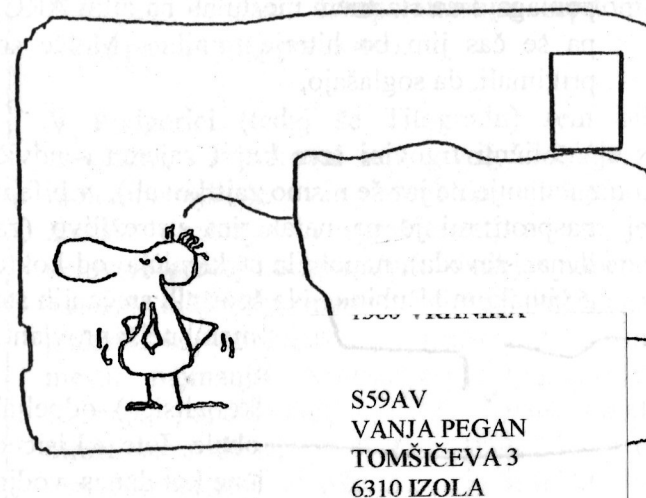
Ko sem odprl oči, se je nebo že rahlo svetlikalo, ob progi, vzdolž katere smo peljali, sem pa opazil stebre električne napeljave. Proga Beograd – Bar je tedaj bila še v izgradnji, elektrificirana je bila pa samo do Užica. »Kje smo?« sem rahlo v paniki vprašal soseda. »Ravnokar smo krenili iz Užica in peljemo proti Sevojnu.« sem izvedel. Zgrozil sem se. Izstopiti bi moral že v Prijepolju ter počakati avtobus proti Pljevljam. Sprevodnik je na obljubo, da me bo prebudil, očitno pozabil. »Kaj storiti?« Čez vikend sem porabil kar precej denarja in v žepu sem imel komajda dovolj za avtobus od Prijepolja do Pljevelj, Sevojno je pa od Pljevelj oddaljeno 200 km. »Če nadaljujem vožnjo, bo še slabše!« Izstopil sem in prečkal cesto, da ujamem kakršenkoli prevoz nazaj proti Črni Gori. Ravno sem prižgal cigareto, poslušal jutranje žvrgolenje ptic iz bližnjega gozda in premleval situacijo, ko ob meni ustavi temnozelen moskvič. »Kaj pa počneš tukaj, Mirko?« mi zakliče voznik skozi vrata, ki jih je odprl. Bil je Zoran Gajić, naš tehnik, ki je imel pisarno nasproti moje in ki se je vračal z obiska pri svoji družini nazaj na delo. »Brž prisedi!«

Epilog: fantje so operaterski izpit opravili oktobra tistega leta v Užicu, v YU1ACS, skupaj z Milanom, YU1ZZ, Blažom, YU1XA in Arsom (YU1??), ki so tedaj opravili izpit za

operaterski II.razred, jaz pa izpit I.razreda. Od fantov ni nihče zahteval plačilo dnevnic članom izpitne komisije, pa tudi od mene niso zahtevali DXCC in konstruktorskega izdelka, ki naj bi ga na izpitu zagovarjal, kar je tedaj bil pogoj v Sloveniji. Pa tudi o družbeno-politični aktivnosti nas niso spraševali.

Mirko, S57AD – Iz Škofje Loke na vse strani sveta....

S59AV
VANJA PEGAN
TOMŠIČEVA 3
6310 IZOLA